

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 952/2022
21.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Томислава Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К.бр.170/21 од 25.11.2021. године и Вишег суда у Чачку КжІ 92/22 од 13.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Томислава Станковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К.бр.170/21 од 25.11.2021. године и Вишег суда у Чачку КжІ 92/22 од 13.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К.бр.170/21 од 25.11.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 (једне) године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Чачку износ од 52.867,00 динара, а суду износ од 6.000,00 динара, као и да на име паушала плати суду износ од 6.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку КжІ 92/22 од 13.05.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Томислава Станковића и потврђена је пресуда Основног суда у Чачку К.бр.170/21 од 25.11.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Томислав Станковић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да

Врховни касациони суд укине пресуде Основног суда у Чачку К.бр.170/21 од 25.11.2021. године и Вишег суда у Чачку КжІ 92/22 од 13.05.2022. године и предмет врати на поновно поступање првостепеном суду или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослободити од оптужбе, као и да позове окривљеног и браниоца на седницу већа.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело из разлога јер је на страни окривљеног везано за критични догађај постојала неотклоњива стварна заблуда која сходно одредби члана 28. став 1. КЗ искључује кривицу окривљеног и постојање кривичног дела. По ставу браниоца, окривљени се налазио у неотклоњивој стварној заблуди у погледу околности да се критичном приликом својим возилом креће улицом са правом првенства пролаза и да у бочним улицама пред укрштање са улицом којом се он креће постоји саобраћајни знак „СТОП“, обзиром да је њему познато да је улица ... којом се кретао својим возилом улица са правом првенства пролаза у односу на бочне улице које се у њу уливају, те да у свакој од тих бочних улица постоје саобраћајни знакови обавезног заустављања „СТОП“ пред укрштање са улицом ..., а што произилази и из извештаја ЈКП „Градац“ као управљача пута о стању саобраћајне сигнализације на месту незгоде, при чему окривљени није знао и никако није могао знати да критичном приликом у бочној улици ..., којом се кретао оштећени, недостаје раније постојећи саобраћајни знак „СТОП“ који је неко претходно одсекао.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Жалбом браниоца окривљеног АА - адвоката Томислава Станковића указивано је на ове наводе, па када се има у виду да је Виши суд у Чачку као другостепени о томе изнео разлоге на страни 2 ставови седми и осми и страни 3 став први другостепене пресуде КжІ 92/22 од 13.05.2022. године којом је одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног изјављену против првостепене пресуде Основног суда у Чачку К.бр.170/21 од 25.11.2021. године, а које разлоге Врховни касациони суд прихвата као правилне, то на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Имајући у виду да су нижестепени судови правилно нашли да у конкретном случају на страни окривљеног везано за критични догађај није постојала неотклоњива стварна заблуда која сходно одредби члана 28. став 1. КЗ искључује постојање

кривичног дела и окривљени је оглашен кривим за кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ, то се стога као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у којима истиче да је суд не примењујући на конкретну ситуацију одредбу члана 28. став 1. КЗ и оглашавајући окривљеног кривим за кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. КЗ учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 28. став 1. КЗ.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП везано за примену блажег закона по окривљеног (члан 5. став 2. КЗ), истицањем да је суд неправилно применио материјално право јер је у изреци побијане пресуде навео бланкетне норме Закона о безбедности саобраћаја на путевима који је важио до 2018. године, при чему је по ставу браниоца суд у конкретном случају био дужан да примени одредбе Закона о безбедности саобраћаја на путевима који је на снази у време доношења побијане пресуде, обзиром да су те одредбе повољније по окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер је суд, водећи рачуна о временском важењу кривичног законодавства, правилно сходно одредби члана 5. став 1. КЗ применио одредбе Закона о безбедности саобраћаја на путевима („Службени гласник РС“, број 41/09 од 02.06.2009. године, са ступањем на снагу дана 10.06.2009. године) који је важио у време извршења предметног кривичног дела - дана 10.01.2018. године, будући да измене Закона о безбедности саобраћаја на путевима које су објављене у „Службеном гласнику РС“, број 24/18 од 26.03.2018. године и ступиле су на снагу дана 03.04.2018. године, а које су биле на снази у време доношења побијаних правноснажних пресуда, и по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају нису повољније по окривљеног.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка тиме што је побијаном правноснажном пресудом прекорачио оптужбу. Ову повреду бранилац окривљеног погрешно означава у захтеву као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, будући да својим целокупним наводима везаним за образлагање ове повреде, по налажењу овога суда, бранилац фактички указује на постојање по њему битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. Наиме, по ставу браниоца окривљеног суд је повредио идентитет пресуде и оптужног акта, на тај начин што је у изреци првостепене пресуде, која је потврђена од стране другостепеног суда, изменио чињенични опис кривичног дела из оптужног акта јавног тужиоца у делу бланкетних норми ЗОБС-а јер је као бланкетне норме навео чланове 187. став 2, 47. став 1. и 20. став 1. ЗОБС-а који је важио до 2018. године, док је у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца наведено да је окривљени својим радњама повредио одредбе чланова 187. став 2, 47. став 3. и 20. став 1. ЗОБС-а, без навођења при томе о ком ЗОБС-у се ради и броја „Службеног гласника“.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани, обзиром да из списка предмета не произилази да је суд у конкретном случају повредио идентитет пресуде и оптужбе изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта јавног тужиоца у делу бланкетних норми ЗОБС, а како то нетачно наводи бранилац окривљеног. Наиме, како су и у оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Чачку КТО.бр.355/19 од 09.12.2019. године, који је у погледу чињеничног описа кривичног дела измењен на главном претресу одржаном дана 21.10.2020. године (између осталог и у погледу ознаке бланкетне норме и то става члана 47. ЗОБС - тзв. правило „десне стране“ у складу са законом који је важио у време извршења кривичног дела), и у изреци побијане првостепене пресуде наведене идентичне бланкетне норме и то чланови 187. став 2, 47. став 1. и 20. став 1. ЗОБС-а, а коју измену оптужног акта јавног тужиоца у завршној речи на главном претресу одржаном дана 21.10.2020. године бранилац окривљеног очигледно није имао у виду приликом писања поднетог захтева, то се у конкретном случају не може говорити о прекорачењу оптужбе и чињењу од стране суда битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да првостепени суд није у образложењу своје пресуде навео разлоге због чега је у изреци пресуде изменио чињенични опис кривичног дела из оптужног акта јавног тужиоца у делу бланкетних норми ЗОБС-а, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, фактички указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП учињену од стране првостепеног суда, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Томислава Станковића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић